

ikke at modtage Ændringsforslag ud over en vis Tid, kan det ikke blive anderledes. Dertil kommer de politiske Forhold. Ogsaa de bidrage naturligvis til, at Tiden bliver knapt tilmaalt.

Den ærede 9de kongevalgte Landstingsmand (Steffensen) bemærkede, at dette Finanslovsforslag havde en lignende Karakter som Forslaget i Fjor. Deri er jeg ikke enig med ham, jeg tror ikke, at dette er rigtigt. Jeg tror, at dette Forslag har en noget anden Karakter, og jeg skal med nogle faa Ord begrunde denne min Opfattelse. Det vil jo ikke være ubekendt for dette Tings Medlemmer, i hvert Tilfælde ikke for de ældre Medlemmer, at de tidligere Finanslovsforslag i, hvad jeg vil kalde, den Tscherningsske Periode havde en stærk jaglig Karakter, ja en udelukkende jaglig Karakter, hvorfor ogsaa Modstanderne af ham og hans Venner meget ofte flagede over, at denne Finanslovsbehandling gif for meget i Detaillen, beskæftigede sig for meget med Enkeltheder; man flagede over det overdrevne i, at der kunde søres lange Debatter, om hvorvidt et Statistværk skulde repareres eller ikke. Det var den jaglige og sparsommelige Finanslovsbehandling, man den Gang var inde paa, og det var den Arv, man modtog i 70erne. Paa den Tid, tror jeg at turde sige, forandrede den jaglige og sparsommelige Behandling af Finansloven noget Karakter, idet den blev taget i Brug af det, jeg vil kalde Storpolitikken. Finanslovsbehandlingen kom i Storpolitikkens Tjeneste, og man var ikke saa knap i Enkelthederne, som man tidligere havde været. Vel kunde der fremkomme Finanslove, som være i høj Grad afnappede, men ikke paa samme Maade, som de havde været det en i tidligere Tid. Denne Slags Behandling af Finanslovsforslagene vedvarede fra 1875 til 1885. Fra den Tid tog Regeringen Arv efter Folketinget saaledes, at den Storpolitisk, Folketinget havde drevet, blev det rene Borneværk ved Siden af den. Regeringen drev. Jeg behøver blot at minde om, at Regeringen har gennemført ved Finansloven Opgaver, som aabenbart ene og alene burde have været gennemførte ved jærlige Love, blandt andet Kjøbenhavns Befæstning og afskillige andre Foranstaltninger, men den nævnte er jo den største og vigtigste. Efter at saa Venstre havde optaget en virkelig jaglig Forhandlingspolitik i Slutningen af 80erne og drevet den indtil nu, har der, ved Siden af den storpolitiske Karakter, Regeringen aabenbart har givet Finanslovene, raadet en vis Rundhaandethed, om jeg saa maa sige, en vis Resolutthed over de enkelte

Bevillinger, baade fra Regeringens Side og ogsaa fra det andet Tings Side. Jeg vil slet ikke tale om de militære Bevillinger; thi paa disse har Folketinget, og Rigsdagen i det hele, jo saa godt som ingen Indflydelse haft, men ogsaa paa de civile Ministeriers Omraade har man været rundhaandet. — Det er navnlig i Henseende hertil, tror jeg, at dette Finanslovsforslag har en anden Karakter end den, de tidligere Finanslovsforslag have haft. Jeg tror, at det paa den ene Side er strengt jagligt lige som i den Periode, jeg sigtede til, den Tscherningsske Periode, og at det paa den anden Side er strengt sparsommeligt. Man har i denne Samling mere debatteret Smaaarbejd end tidligere. Jeg skal minde om, at den ærede Folketingsmand fra Nykøbing (Korsgaard) ironiserede over, at Folketingets Udvalg har stillet Forslag om, at 382 Kr. skulde ned sættes til 182 Kr., og han spurgte i den Anledning, om man ikke ogsaa kunde stille Ændringsforslag om, at 82 ned sættes til 80. Man har i Finansudvalget haft den ganske rigtige Opfattelse, som enhver god Økonom har, at det er af Ørerner, Kronerne komme og af Enerne, at Hundredene komme o. s. fr. Tusenderne og Millionerne. Jeg tror saaledes, at det Finanslovsforslag, der her foreligger for os til Forhandling, er jagligt vel gennemarbejdet og saa sparsommeligt, at man har indladt sig paa mange Enkeltheder. Jeg skal for Resten ikke komme vidtløst ind paa Enkelthederne, men blot senere ved at Par illustrerende Eksempler oplyse, at det er gaaet saaledes til, som jeg her har udtalt. — Men det er ogsaa nødvendigt, at man slaar ind paa denne Vej; jeg tror, at det er paa høje Tid, og det hvad enten man ser hen til Statens finansielle Tilstand eller til Kilderne, hvorfra den har sit Udspring, Tilstanden i Befolkningen.

Den finansielle Tilstand skal jeg ikke komme videre ind paa, jeg antager, at den er kendt af det høje Ting. Jeg skal heller ikke fremsøre mange Tal, men kun tillade mig at nævne et Par enkelte for kort at konstatere, hvad jeg her har sagt. Jeg har gjort det udførligere de foregaaende Aar og behøver derfor ikke at gøre det vidtløstigt i Aar. Naar man sammenlægger alle vore Beholdninger, alle Aktiverne i Kongeriget, Vestindien og i vore søhenbørende Hertugdømmer, — disse sidste ere for øvrigt ikke meget værd — sammenlægger Kassebeholdningen, Reservesfonden og de andre Aktiver og trækker Beløbet fra Gælden, da fremkommer vor virkelige Tilstand. Den 1ste April 1885 var den saaledes, at vor virkelige Gæld var